

I.T. împotriva României (dec.) – 40155/02

Decizia din 24.11.2005 [Secția I]

Art. 3

Obligații pozitive

Lipsa tratamentului medical adecvat în închisoare pentru un deținut infectat cu HIV: *inadmisibilă*

Reclamantul, infectat cu HIV/SIDA, este încarcerat ca urmare a unei condamnări. Medicii i-au prescris un tratament medical zilnic constând în administrarea unor medicamente și într-un regim alimentar bogat în calorii și proteine. Reclamantul a beneficiat în mod gratuit de tratamentul zilnic împotriva SIDA. Spitalizat de mai multe ori, starea sa de sănătate a fost considerată compatibilă cu regimul de detenție. Medicamentele îi erau în mod normal furnizate de către penitenciarul spital, însă din cauza întârzierilor în aprovizionarea cu medicamente, generate de deficiențe de ordin administrativ sau de lipsa fondurilor necesare, reclamantul a fost de mai multe ori privat de medicamente, pentru perioade scurte de timp. Reclamantului i-a fost permis să își procure medicamentele din mijloacele proprii, pentru a asigura continuitatea tratamentului. Starea sa generală de sănătate a fost considerată relativ bună. La începutul anului 2005, medicii au ajuns la concluzia că infecția cu HIV nu a evoluat în așa măsură încât să ajungă la stadiul de SIDA și că reacția reclamantului la tratamentul medicamentos prescris era bună.

Art. 3 – *Absența tratamentului medical adecvat în închisoare*: Elementele de fapt incluse în dosar nu permit Curții să stabilească dacă infectarea reclamantului cu HIV a avut loc ulterior arestării sale provizorii și nici să considere că autoritățile sunt responsabile de acest lucru. Au existat anumite omisiuni în ceea ce privește respectarea de către autorități a obligației lor pozitive de a-i asigura deținutului bolnav îngrijirile medicale necesare constând în regimul alimentar și în tratamentul medical. Totuși, omisiunile vizează doar perioade limitate de timp și, în general, autoritățile au reacționat în mod corespunzător la problemele de sănătate ale reclamantului. În plus, evoluția infecției cu HIV a reclamantului a fost ținută sub control prin tratamentul medical prescris și starea sa de sănătate nu s-a degradat în închisoare. În această privință, Curtea nu poate face speculații cu privire la chestiunea de a ști care ar fi fost evoluția infecției cu HIV dacă reclamantul nu ar fi avut mijloacele necesare pentru a-și asigura continuitatea tratamentului în timpul perioadelor în care medicamentele i-au fost furnizate cu întârziere. Omisiunile menționate au provocat reclamantului o anumită suferință pentru care autoritățile sunt responsabile, dar reclamantul nu a fost lipsit de medicamente pe perioade lungi de timp și, în ansamblu, nu a trebuit să suporte costul tratamentului. Nu se poate concluziona, numai pe baza acestor omisiuni arătate în speță, că autoritățile și-au încălcat obligația de a proteja sănătatea reclamantului : *vădit nefondată*.

Menținerea reclamantului bolnav în stare de detenție: Fiind conștientă de starea psihică fragilă în care se afla reclamantul din cauza bolii, Curtea consideră că acesta nu a epuizat căile de recurs interne: excepția ridicată de Guvernul pârât a fost reținută.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de grefă, prezentul rezumat nu obligă Curtea.